



Percheziția

În perioada comunistă, sora Ica frecventa o biserică neoprotestantă. Era necăsătorită și nu avea copii. Planurile ei de viitor aveau în vedere un singur lucru – să fie la dispoziția lui Dumnezeu. De multe ori însă, trebuia să înfrunte pe cei „bine intenționați” care încercau să o abată de pe Cale, spunându-i că nu se poate descurca singură, că îi va fi greu la bătrânețe... Dar Ica era o femeie tare și știa că Dumnezeu înaintea căruia slujea, avea putere să-i poarte de grijă. Și El a îngăduit să vină peste Ica o zi de mare încercare, nu pentru ca ea să cadă de la credință, ci pentru a face de rușine pe acei *mângâietori supărăcioși* și a-Și proslăvi numele Lui cel mare.

Într-o dimineață, după ce a ajuns la serviciu, Ica a fost chemată în biroul directorului. I s-au prezentat doi ofițeri de securitate, care i-au cerut să-i însoțească la secție. Fusese reclamată că are în casă înscrisuri interzise, aur și valută. Luată prin surprindere, femeia s-a speriat. Într-adevăr, avea în casă câteva pachete cu Biblii intrate clandestin în țară, cărți creștine dactilografiate, cartea „Cămașa lui Hristos” (pentru care un frate fusese condamnat la șapte ani de închisoare), Harfa de cântări și multe notițe de predici.

Ofițerii au mers cu ea în curtea întreprinderii și au așteptat să vină o mașină ca să-i ducă la secție. Ica a stat afară împreună cu ei și a așteptat mult. Colegii ei

intrau la program și ea avea impresia că o priveau bănuitori. Se făcuse frig și începuse să bată vântul. În cele din urmă, însoțitorii ei au oprit un camion și au plecat cu el la secție. Acolo, Ica a fost lăsată singură într-o cameră. Era într-o stare sufletească de nedescris. Nu-i venea să creadă că i se întâmplă așa ceva. Uitase Domnul de ea? În casa ei, toate materialele acelea interzise se aflau la vedere. Ce mai putea să facă? În disperarea ei, tot ce a putut face în acele momente, a fost să se roage lui Dumnezeu și să-I ceară ajutor. Răspunsul Lui a venit ca o pace care i-a învăluit sufletul și Ica a înțeles că El va face ceva.

Apoi ușa s-a deschis și aceiași ofițeri i-au spus că se vor deplasa

cu ea la domiciliu ca să verifice la fața locului cele declarate de ea. Ica nu a îndrăznit să le ceară mandat de percheziție, temându-se să nu îi înfurie mai rău.

În garsoniera ei, în care nu intra decât ea, Ica a fost nevoită să primească pe cei doi ofițeri împreună cu șoferul. Ei i-au spus să cheme un vecin ca să fie de față la percheziție. Singura persoană disponibilă la ora aceea matinală a fost președinta asociației de locatari, o femeie care o disprețuia pentru convingerile ei religioase. Când a văzut-o intrând în garsonieră, Ica a avut sentimentul că se află în mijlocul lupilor.

Apoi s-a derulat percheziția într-o atmosferă aparent calmă. Șoferul, așezat în hol, redacta procesul-verbal. Deși urmărea totul cu atenție, nu a observat pachetul cu Biblii care se afla sub măsuță, la picioarele lui. Nu l-a observat nici când i-a căzut țigara lângă el și s-a aplecat să o ridice. A continuat să scrie observațiile dictate de colegii lui până ce afară s-a făcut întuneric.

Alt pachet cu Biblii era pe șifonier, dar nici pe acela nu l-au observat, deși bărbații cercetau atent încăperea.

Într-un colțișor, Ica stătea și se ruga. Era senină și calmă, dar avea inima cât un purice. Temeurile ei erau legate de pachetele cu Biblii, de cărțile de credință și de cartea Cămașa lui Cristos, care se afla deschisă pe pat.

Percheziția s-a început cu biblioteca. Ofițerii au luat carte cu carte și le-au răsfoit. Au citit din ele, apoi le-au pus la loc. Din când în când glumeau: „Dacă mai citim mult din cărțile astea, ne pocăim și noi!”

Biblioteca avea un bar. În el erau câteva cărți de credință dactilografiate de Ica, acele înscrisuri interzise pentru care fusese pârâtă. Inima ei bătea cu putere când vedea cum se apro-

piau de barul bibliotecii. Dar ei au trecut mai departe la celelalte cărți de pe raft, fără să observe barul. Ica nu știa ce să creadă. Ar fi vrut să respire ușurată, dar unul dintre ei s-a întors din nou la raftul de cărți, și iar le-a luat la rând una câte una, a ajuns la bar, dar, din nou, a trecut mai departe, fără să îl observe. O, dacă l-ar fi văzut și l-ar fi deschis, imediat ar fi întocmit dosar penal!

Apoi, ofițerii au dat de o Biblie format mic în limba engleză și au vrut să o confiște. Dar Ica a început să plângă și să se roage de ei ca un copil, ca să-i lase Biblia. Nici ei nu-i venea să creadă că are o asemenea manifestare. Bărbații aceia au privit-o uimiți neînțelegând deloc de ce plângea atâta pentru o carte și s-au lăsat înduplecați – nu i-au luat Biblia.

Pe patul cu așternutul desfăcut se afla altă Biblie și, lângă ea, cartea Cămașa lui Cristos. Ofițerii

nu păreau să fi observat titlul acelei cărți. Înceau să fie amabili, glumeau, însă Ica știa ce ușor puteau să treacă la represalii dacă ar fi descoperit o neregulă. Căci asta le era meseria. Și ce să faci, pe vremea aceea, în România, pocăit sau tâlhar era același lucru. La fel ca pe vremea Domnului Isus, când Mântuitorul *a fost pus în rândul celor fărădelege*. După 2000 de ani, mentalitatea oamenilor nu s-a schimbat cu nimic!

La un moment dat, unul dintre securiști s-a dus la baie, spunând că vrea să fumeze, dar se pare că a mers acolo doar ca să scoțoească în bazinul de la W.C., căci după plecarea lor, peretele de deasupra bazinului era înnegrit de fum.

Au cotrobăit și în dulapul de bucătărie. Au vrut să știe unde se află valuta și aurul pentru care fusese pârâtă. Ica nu avea valută, dar avea niște cercei de aur. Nu

a putut să-și amintească unde i-a pus și nici nu a fost nevoie; au găsit ei cerceii. Și după aceasta, i-au dat să iscălească raportul întocmit și au plecat. Intraseră în locuința ei de dimineață, iar când au plecat de la ea era noapte. Percheziția a durat neobișnuit de mult, o zi întreagă.

După ce a închis ușa în urma lor, Ica s-a prăbușit pe genunchi și a suspinat mult timp. Ar fi vrut să mulțumească Domnului pentru izbăvirea dată, dar nu avea putere să se roage. În clipele acelea, ea a realizat ca niciodată imensitatea harului lui Isus. Cu ochii minții, a revăzut cele petrecute:

- un mare plan demonic ridicat împotriva ei.
- un braț puternic, care a răsturnat planul celui rău.
- pe ea însăși stând deoparte și suferind doar spaimetele.

„Nu merit atâta milă, Doamne!”
atât a putut să îngaime.

CECILIA MOLOCE



Încheierea legământului cu Domnul, în apa botezului, de către 23 de persoane a fost un prilej de bucurie pentru Biserica Panticostala "Emanuel" din Cugir. Botezul a fost oficiat de pastorii: Sârbu Ioan (pastor local) și Ciurbe Andrei, în fotografie alături de Ciupe Ioan și Nelu Horodincă, invitat la eveniment.